

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.024 van 16 maart 2026
in de zaak A. 238.171/VII-41.860**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Adolphe Lacomblélaan 59-61, bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 januari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.623 van 9 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.324 van 6 april 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State' (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laura Trigaux, die *loco* advocaat Luc Denys verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging – verzoek tot voortzetting

3. Het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partijen bevat een schriftelijke repliek op het auditoraatsverslag.

Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om na de kennisgeving van het auditoraatsverslag nog een schriftelijke uiteenzetting in te dienen. Wanneer de auditeur concludeert dat het cassatieberoep moet worden verworpen, kan de verzoekende partij luidens artikel 18 van het

cassatieprocedurebesluit vragen dat de procedure wordt voortgezet, bij gebreke waaraan de afstand van het geding kan worden uitgesproken. Het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij wordt slechts als procedurestuk aanvaard in zoverre hierin wordt verzocht om de procedure voort te zetten. In zoverre het stuk een schriftelijke voorbereiding vormt van de mondelinge uiteenzetting op de terechtzitting, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

IV. Feiten

4. Uit het bestreden arrest blijkt dat de verzoekende partijen op 14 oktober 2020 ieder een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

De verwerende partij verklaart die verzoeken met twee beslissingen van 8 april 2021 onontvankelijk (hierna: aanvankelijk bestreden beslissingen).

Op 22 april 2021 tekenen de verzoekende partijen tegen deze weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 9 december 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voormelde beroep van de verzoekende partijen. Dit is het bestreden arrest.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partijen werpen in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhalen, de schending op van artikel 57/1, § 1, eerste lid,

§ 2, tweede lid en § 5, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, § 1, 20°, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 2, q), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de bewijskracht van akten, vervat in de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek, en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen citeren de volgende overweging in het bestreden arrest:

“2.2.3. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken te betogen dat de ten aanzien van hen genomen beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) niet kunnen gelden ten aanzien van hun vier minderjarige kinderen die immers een eerste verzoek indienen, en desbetreffend verwijzen naar verschillende documenten inzake de registratie van het verzoek van hun kinderen [...], wijst de Raad er evenwel op dat artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

‘Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.’

De Raad wijst er dan ook op dat overeenkomstig voormeld artikel de door verzoekende partijen ingediende verzoeken, respectievelijk hun eerste verzoek en huidig tweede verzoek, eveneens ingediend werden namens hun vier minderjarige kinderen die hun vergezellen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken te beweren, blijkt nergens uit de stukken waarnaar verzoekende partijen in dit verband verwijzen, noch uit de overige stukken in het administratief dossier, dat door hun kinderen op enig moment een verzoek om internationale bescherming in eigen naam werd ingediend in de zin van artikel 57/1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet gelden de door de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partijen genomen beslissingen derhalve tevens voor hun kinderen.”

In een eerste middelonderdeel merken de verzoekende partijen op dat artikel 57/1 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 37 van de wet van 21 november 2017 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen’. Deze laatste wet is pas op 22 maart 2018 in werking getreden. De verzoekende partijen voeren aan dat het voornoemde artikel 51/7 bij het indienen van hun eerste verzoek om internationale bescherming op 21 april 2017 nog niet bestond en er dus geen vermoeden was dat dit eerste verzoek ook namens de minderjarige kinderen was ingediend. Zij achten artikel 51/7 van de vreemdelingenwet geschonden doordat deze bepaling met het bestreden arrest wordt toegepast op een situatie die dateert van vóór de inwerkingtreding ervan. Bijgevolg gaat het in de huidige zaak om het eerste verzoek om internationale bescherming van de minderjarige kinderen. Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, kunnen de aanvankelijk bestreden beslissingen waarmee het volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard, geen beslissingen zijn betreffende het eerste verzoek dat is ingediend door de vier kinderen.

In een tweede middelonderdeel wijzen de verzoekende partijen op de vaststelling in het bestreden arrest dat zij refereren aan bepaalde stukken inzake registratie van het verzoek om internationale bescherming van hun kinderen, met name een Franstalige brief van de FOD Binnenlandse Zaken aan de vier kinderen, waarin sprake is van een vraag tot afspraak om een verzoek om internationale bescherming te doen, en vier stukken, één voor ieder kind, met als opschrift “Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) – Minderjarig kind”. Door te stellen dat de voormelde stukken niet aantonen dat de vier kinderen in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming indienen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de

verzoekende partijen het in de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek vervatte beginsel van de bewijskracht van akten.

In een derde middelonderdeel laken de verzoekende partijen dat het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarige kinderen, net als dat van henzelf, in het bestreden arrest wordt beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming. Indien het verzoek van de verzoekende partijen zelf inderdaad een volgend verzoek om internationale bescherming is, geldt dat niet voor het verzoek van de kinderen. Bij gebrek aan gelding van het vermoeden van artikel 57/1 van de vreemdelingenwet ten tijde van het vorige verzoek om internationale bescherming van 21 april 2017 van de verzoekende partijen, kan immers niet worden aangenomen dat dit verzoek werd ingediend namens de kinderen. Bij gebrek aan een eerder verzoek om internationale bescherming, ingediend door of namens de kinderen, en dus bij gebrek aan een eerdere definitieve beslissing wat de kinderen betreft, laten de verzoekende partijen gelden dat het verzoek om internationale bescherming van 14 oktober 2020 moet worden beschouwd als een eerste (en niet een volgend) verzoek om internationale bescherming vanwege de kinderen. Doordat in het bestreden arrest het tegendeel wordt overwogen, achten de verzoekende partijen artikel 1, § 1, 20°, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 2, q), van richtlijn 2013/32 geschonden.

6. Ter terechtzitting betwisten de verzoekende partijen de stelling in het auditorsverslag dat het middel niet ontvankelijk zou zijn. Zij lichten toe dat de aanvankelijk bestreden beslissingen slechts betrekking hebben op het (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen en niet op het (eerste) verzoek van de kinderen. Zodoende konden de verzoekende partijen enkel een beroep in hun eigen naam indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

7. De kritiek van de verzoekende partijen in de drie onderdelen van het eerste middel is uitsluitend gericht tegen de beoordeling in het bestreden arrest van het door hen op 14 oktober 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming in de mate dat dit verzoek wordt vermoed betrekking te hebben op hun minderjarige kinderen. De verzoekende partijen betwisten met name dat het voormelde verzoek in hoofde van de kinderen moet worden beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partijen betwisten niet dat dit verzoek in hoofde van henzelf wel een volgend verzoek om internationale bescherming vormt.

Het voorliggende cassatieberoep is door de verzoekende partijen enkel in hun eigen naam ingesteld, niet (mede) namens hun vier minderjarige kinderen. De verzoekende partijen beschikken bijgevolg niet over de vereiste hoedanigheid om zich te richten tegen de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming namens hun kinderen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de verzoekende partijen ook het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat tot het bestreden arrest heeft geleid, enkel in hun eigen naam hebben ingediend.

In de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de eerste verzoekende partij, waarvan de motivering in de beslissing betreffende de tweede verzoekende partij wordt overgenomen, wordt namelijk het volgende overwogen:

“Betreffende uw verklaringen dat uw kinderen stress hebben en in behandeling zijn bij een psychiater [...], hetgeen u ondersteunt met een schrijven van dokter L. S. (...) d.d. 30 september 2020 waaruit blijkt dat er mogelijks sprake is van een trauma, kan er opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie niet blijkt dat etnische Albanezen (met het Noord-Macedonisch staatsburgerschap) discriminatie ondervinden bij de toegang tot de gezondheidszorg in uw land van herkomst. Uit niets blijkt dan ook dat, indien uw kinderen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nood zouden hebben aan een psycho-medische omkadering, zij hiertoe ten gevolge van Conventiegerelateerde criteria geen toegang zouden hebben. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het feit

dat uw kinderen goed geïntegreerd zijn in België, zoals gesteld in voornoemd schrijven van dokter L. S. (...) en blijkt uit het verslag van de zorgcoördinator van basisschool 'De Horizon', een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is een dergelijk motief niet relevant.”

De conclusie in de voormelde beslissingen is dat het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen waren er derhalve van op de hoogte dat de verzoeken om internationale bescherming met de aanvankelijk bestreden beslissingen ook in hun hoofde van hun kinderen onontvankelijk werden verklaard als volgende verzoeken om internationale bescherming, dit na beoordeling van de met betrekking tot de kinderen aangevoerde elementen. Zij hebben desalniettemin nagelaten (mede) namens hun kinderen beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hoewel zij hiertoe in de mogelijkheid waren.

Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze de beoordeling in het bestreden arrest aanvechten in de mate dat deze betrekking heeft op de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van hun kinderen.

8. Wat de voorgehouden schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, zetten de verzoekende partijen nergens in het middel uiteen op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden met het bestreden arrest.

9. Het eerste middel is onontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partijen werpen in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhalen, de schending op van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen citeren de volgende motivering uit het bestreden arrest:

“2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie [...]. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partijen aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees [...]. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.”

De verzoekende partijen hebben voor de eerste rechter als eerste middel een schending van de zorgvuldigheidsplicht opgeworpen doordat zij op 14 oktober 2020 voor henzelf een volgend verzoek en voor hun vier kinderen een eerste verzoek om internationale bescherming hadden ingediend en de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de verwerende partij tegelijk beslist over het eerste verzoek van de kinderen en het volgend verzoek van de ouders, hetgeen de verwerende partij niet heeft gedaan. De verzoekende partijen achten de voormelde motivering van het bestreden arrest totaal onvoldoende vermits ze hen niet toelaat te begrijpen of de zorgvuldigheidsplicht volgens de eerste rechter vereist dat het

eerste verzoek van de vier kinderen tegelijk met het volgend verzoek van de verzoekende partijen moet worden beoordeeld. De motivering vermeldt niet eens het door de vier kinderen ingediende verzoek.

Beoordeling

11. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissingen. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissingen. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissingen.

12. In de in punt 5 *supra* geciteerde motivering van het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat “de door verzoekende partijen ingediende verzoeken [om internationale bescherming], respectievelijk hun eerste verzoek en huidig tweede verzoek, eveneens ingediend werden namens hun vier minderjarige kinderen die hun vergezellen”, dat “nergens uit de stukken waarnaar verzoekende partijen in dit verband verwijzen, noch uit de overige stukken in het administratief dossier, [blijkt] dat door hun kinderen op enig moment een verzoek om internationale bescherming in eigen naam werd ingediend in de zin van artikel 57/1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet” en dat “[o]vereenkomstig artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet [...] de door de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partijen genomen beslissingen derhalve tevens [gelden] voor hun kinderen”. Hiermee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan dat de aanvankelijk bestreden beslissingen ten aanzien van zowel de verzoekende partijen zelf als hun kinderen gelden als beslissingen betreffende een volgend verzoek om internationale bescherming. Uit deze beoordeling volgt ondubbelzinnig dat de vraag of de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de op 14 oktober 2020 namens de kinderen ingediende verzoeken om internationale bescherming moeten worden beschouwd als eerste verzoeken en tegelijk met de volgende verzoeken van de verzoekende partijen moeten worden behandeld, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan de orde is. Op die wijze is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

13. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoekende partijen werpen in een derde middel, dat zij in de toelichtende memorie herhalen, de schending op van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40, derde lid, van richtlijn 2013/32.

De verzoekende partijen citeren de volgende motivering uit het bestreden arrest:

“Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat uit het door hen bijgebrachte schrijven van dokter L. S. d.d. 30 september 2020 “duidelijk (blijkt) (...) dat de kinderen zich goed de harde tussenkomsten van de politie herinneren” en dat “(u)it hun verklaringen (...) vast(staat) dat talrijke keren de politie het gezin lastiggevallen heeft, en dat de 2 oudste kinderen daarvan een trauma hebben opgelopen”, bemerkt de Raad evenwel dat dit attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de kinderen van verzoekende partijen hun trauma opliepen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit attest volstaat dan ook niet om aan te tonen dat het gezin van verzoekende partijen op bijzonder regelmatige basis lastig gevallen werd door de Noord-Macedonische politie.”

Zij vermelden nog dat in het bestreden arrest over het psychologisch attest, bijgebracht per aanvullende nota van 16 november 2022, wordt herhaald “dat dergelijk attest geen sluitend bewijs betreft voor de omstandigheden waarin het trauma werd opgelopen”.

De verzoekende partijen hebben voor de eerste rechter, in het licht van de bijgebrachte psychiatrische en psychologische stukken, gesteld dat de aanhouding van hun kinderen door de politie van Beringen en hun vasthouding gedurende een week samen met de tweede verzoekende partij het trauma uit hun land van herkomst, namelijk het feit dat de politie het gezin vele malen kwam lastigvallen, weer heeft doen opleven. Zij hebben erop gewezen dat de genoemde medische stukken op grond van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad van State bewijskracht hebben, zodat kan worden besloten dat sprake is van een nieuw element dat tot een beslissing van ontvankelijkheid moet leiden. In het bestreden arrest wordt dit laatste echter ontkend omdat de overgelegde stukken “geen sluitend bewijs” zouden vormen van de omstandigheden waarin het trauma van de kinderen is veroorzaakt, vermits een

arts nooit met zekerheid kan vaststellen onder welke omstandigheden het trauma is veroorzaakt.

Volgens de verzoekende partijen volgt uit artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en uit artikel 40.1 tot en met 40.3 van richtlijn 2013/32 niet dat de nieuwe overgelegde documenten “een sluitend bewijs” moeten vormen van de feitelijke omstandigheden ter ondersteuning van het volgend verzoek om internationale bescherming om dat verzoek ontvankelijk te kunnen verklaren. Uit die bepalingen volgt evenmin dat in het geval van een trauma het nieuwe bewijsmateriaal met volledige zekerheid moet aantonen onder welke feitelijke omstandigheden dat trauma is ontstaan. Dergelijke volledige zekerheid kan in beginsel onmogelijk worden geboden en is ook niet vereist om internationale bescherming te krijgen, vermits het volstaat aan te tonen dat het risico op vervolging of ernstige schade “aannemelijk” is. Bijgevolg achten de verzoekende partijen de in het bestreden arrest gegeven uitlegging dat een sluitend bewijs met volledige zekerheid van de feitelijke omstandigheden is vereist, onredelijk in het stadium van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek en in strijd met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

15. In de mate dat de verzoekende partijen zich richten tegen de in punt 14 *supra* geciteerde motivering van het bestreden arrest, gaan zij voorbij aan de onmiddellijk daaropvolgende overwegingen:

“Daarenboven werpt dit hoe dan ook geen ander licht op de in het kader van hun vorig verzoek gedane vaststelling dat zelfs al zou aan deze beweerde problemen geloof worden gehecht, zij dan nog in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij voor deze problemen onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.”

Dit geldt eveneens voor de trauma's die de kinderen van de verzoekende partijen in het land van herkomst zouden hebben opgelopen en waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog overweegt:

“Daarenboven dient ook hier te worden herhaald dat zelfs indien geloof wordt gehecht aan deze problemen, verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor deze problemen onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.”

Deze overwegingen houden in dat, ook indien geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partijen met verwijzing naar psychiatrische en psychologische stukken aangehaalde problemen, de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij geen aanspraak kunnen maken op interne bescherming door de autoriteiten in hun land van herkomst. De kwestieuze stukken worden aldus als niet pertinent beschouwd en bijgevolg niet als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg heeft de kritiek van de verzoekende partijen op de door hen geciteerde overwegingen betrekking op motieven waarvan de gebeurlijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. De eventuele gegrondheid van die kritiek kan derhalve niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

Uit het gebruik van het woord “daarenboven” kan, anders dan de verzoekende partijen ter terechtzitting nog voorhouden, niet worden afgeleid dat de overwegingen betreffende de mogelijkheid van interne bescherming in het land van herkomst overtollige motieven vormen.

16. Het derde middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zestien maart tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams